

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **N. S.**, bývajúcej v **M.**, zastúpenej JUDr. **J. R.**, advokátom v **M.**, proti žalovanému **M. P., spol. s r.o.**, so sídlom v **M.**, IČO : **X.**, zastúpenému JUDr. **V. Č.**, advokátom v **B.**, **o zaplataenie 133 212 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 10 C 61/2005, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. apríla 2007, sp.zn. 7 Co 53/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania 5 949,50 Sk k rukám JUDr. **J. R.**, advokáta v **M.**, do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom z 19. júna 2006, č.k. 10 C 61/05-137 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 133 212 Sk s príslušnými úrokmi z omeškania, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému zároveň uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 30 460 Sk na účet jej právneho zástupcu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa v období od apríla 2004 do januára 2005 nemohla vykonávať prácu pre tzv. iné prekážky na strane zamestnávateľa – žalovaného z dôvodu, že jej žalovaný neprideloval prácu podľa pracovnej zmluvy. V zmysle ustanovenia § 142 ods. 3 Zákonníka práce jej preto patrí za uvedené obdobie náhrada mzdy v sume jej priemerného mesačného zárobku. Vzhľadom na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalobkyne, patrí jej v zmysle ustanovenia § 69 ods. 4 Zákonníka práce aj náhrada mzdy v sume jej priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov a pre omeškanie žalovaného s náhradou mzdy aj úroky z omeškania.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. apríla 2007, sp.zn. 7 Co 53/2006 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania vo výške 12 927,30 Sk do troch dní, na účet právneho zástupcu žalobkyne. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dňa 22. augusta 2007 dovolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm.f/ O.s.p. a § 241 písm.c/ a písm.d/ O.s.p. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci, tak ako ho uvádzal v konaní pred súdmi. Bol toho názoru, že prvostupňový aj odvolací súd pochybil, keď svoje rozhodnutie oprel o skutočnosť, že žalobkyňa mala dohodnutú mesačnú mzdu a nie mzdu za jednotlivé úkony. Poukazoval na to, že v zmysle ustanovenia § 118 ods. 1, 2 Zákonníka práce, mzda je poskytovaná zamestnancovi ako odmena za vykonanú prácu a preto v prípade nevykonania žiadnej práce je akékoľvek domáhanie sa náhrady mzdy priamo v rozpore s dobrými mravmi.

Žalobkyňa žiadala dovolanie odmietnuť. Zároveň navrhla priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku

vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm.f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súd prvého stupňa ako i odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalovanému neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Odňatie možnosti pred súdom konať nemožno vidieť ani v právnych záveroch, na ktorých založili súdy svoje rozhodnutia. Ustanovenie § 237 písm.f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p., pretože súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka.

Žalovaný odôvodnil svoje dovolanie dovolacím dôvodom podľa § 241 písm.c/ a písm.d/ O.s.p. Dovolateľ mal zrejme na zreteli ustanovenie § 241 ods. 2 písm.c/, d/ O.s.p. účinného do 31. augusta 2003 (rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že dovolací dôvod spočívajúci v tom, že rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, na ktorý žalovaný v dovolaní poukazoval ako na ustanovenie § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., nie je od účinnosti zákona č. 353/2003 Z.z., ktorým bol zmenený a doplnený Občiansky súdny poriadok, súčasťou našich procesných predpisov.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v súlade s § 218 ods. 1 písm.c/ v spojení s § 243b ods. 4 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej preto priznal náhradu trov konania za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k dovolaniu) vo výške 5 949,50 Sk. Hodnotu jedného úkonu ustálil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení zmien a doplnkov

sumou 4 850 Sk, čo s DPH vo výške 921,50 Sk a s režijným paušálom vo výške 178 Sk, predstavuje sumu 5 949,50 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. júla 2008

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :